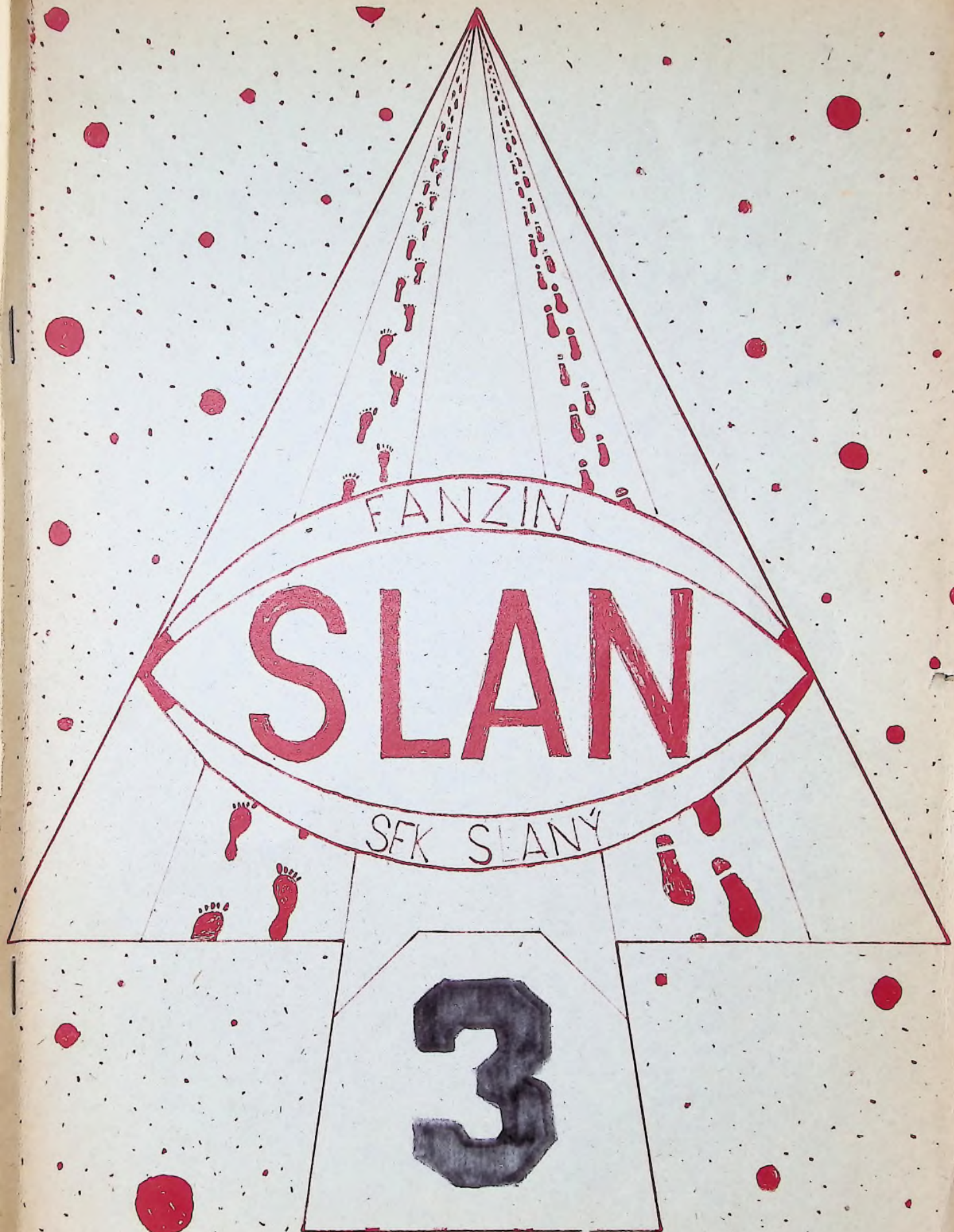

Obsah:

str. 1	Kudy kam (L. Peška)
" 3	Astronaut (A.C. Pena)
" 5	Schopnost odívání (S. Vitman)
" 6	Seminář o fanzinech
" 7	Poslední koncert (J. Kašper)
" 8	PARCON 85
" 10	R. Bradbury
" 14	SF filmy
" 15	Nové knihy

KUDY KAM?

Rozhlédne-li se dnes fanoušek sci-fi po naší republice a zrovná-li dnešní stav s tím, co jsme měli před pěti lety, musí jeho srdce zaplesat. Vzniklo na 40 klubů v nichž pracuje přibližně 1000 fanů. Řada literárních soutěží umožňuje kvalitní růst autorů sci-fi. Pořádá se několik conů /Parcon, Minicon, Tetrakon/. Díky aktivitě a vybavení některých klubů může fanoušek shlédnout filmy, o kterých dříve snad ani neslyšel. Podstatně vzrostla ediční činnost. Na rostoucí zájem čtenářů reagují nakladatelství zvýšením počtu titulů, které vydávají. Vycházejí takto dvě desítky fanzinů.

Tedy samé potěšitelné věci. Jenže zkuste se zamyslet a odhadnout jak bude vypadat naše snutí za 5 let, v roce 1990. Nejde zde o to, bude-li klubů 100 nebo 200, zde bude vycházet 30 nebo 50 fanzinů, či kolik klubů bude vlastnit video. Je třeba zodpovědět otázky mnohem závažnější. Na prvním z nich upozornil již V. Veverka v Interkomu článkem "kdo jsme". Možná, že diskuse o definici fandomu přivede někoho příliš akademická či snad dokonce zbytečná, ale ono je skutečně třeba zabývat se takovýmito otázkami dříve než se nás na ně někdo zeptá.

- Kdo tedy vlastně jsme?!

- Co chceme?

- Kam směřujeme?!

Jinými slovy: Každá zájmová skupina, která přeroste svým významem hrnice okresu, musí mít určitý řád, program, vedení! Zatím jsme se bez toho obešli. Je to skoro pohádka, obejít se v dnešním světě bez schůzí, bez presence, bez členských příspěvků, bez nadřazených orgánů, hlášení, usnesení. Prostě zatím vystačíme s nadšením a spokojujeme se s ocností a živelností.

Většina sci-fi klubů dnes vzniká při organizacích SSM, kulturních domech a klubech, okresních kulturních střediscích, domech pionýrů a mládeže. Podle toho jak silná organizace ze ní stojí, jakou finanční částkou je podporuje, takové jsou pak možnosti klubu. Rozdíl mezi prostředky, kterými kluby disponují, jsou značné: od několika set až po desetitisíce korun.

Činnost klubů, které nemají za sebou nějakou oficiální instituci, je zpravidla doprovázena řadou problémů, nejen finančního rázu.

Jak tedy dál postupovat v organizování SF klubů v Československu? To, že bez organizace či Organizace to nejde svědčí již pouhá existence Koordinační komise, která vznikla na základě požadavků a potřeb hnutí a jejíž činnost se zatím osvědčuje. KK vznikla ovšem v době, kdy existovalo přibližně 15 klubů, dnes jich je pomalu třikrát tolik a tento počet stále vzrůstá. Zvládne samotná KK situaci i za 2 - 3 roky?

Nabízí se tedy zásadní otázky: Vytvořit s našeho fandomu vlastní společenskou organizaci nebo se nějakým způsobem vna-
tīt pod ochranu některé z výše jmenovaných či jiných oficiálních institucí?

Z práce vlastní organizace mají zkušenosti např. naši poli-
ští kolegové a nejsou to zkušenosti pozitivní. Druhá varianta má ovšem též své nevýhody. Každá ze stávajících organizací či institucí má vlastní program, o sci-fi mnoho zájem nejví /na celostátní úrovni/.

V nejbližších letech budeme nutně potřebovat jasný program. Je třeba se tedy stanovit cíle naší práce i metody jejich dosa-
žení. V současné době jsou pro práci SF klubů charakteristické tři hlavní úkoly:

1. Propagace sci-fi směrem k veřejnosti
2. Práce SFK ve fandomu
3. Podpora aktivního přístupu ke sci-fi tvorbě

Z tohoto pohledu je třeba též racionálněji uspořádat akce celo-
státního významu.

Naš návrh, vycházející ze současného stavu je takovýto:

Parcon - vrcholná reprezentativní akce určená organi-
zovaným fanům a účastníkům literární soutěže
Minicon, Tatracon - akce určené pro zájemce o sci-fi,
propagace směrem k veřejnosti

Podzimní jednání SFK /Teplice/ -
/Šumperk/ - celostátní porada
zástupců SFK

Jarní jednání SFK /"Teplice"/ - dosavadní celostátní
akci nahradit regionálními pora-
dami klubů /Čechy, Morava, Sloven-
sko/

Seminář o fanzimech - akce zaměřená na problematiku
vydávání fanzimů, práci s mladý-
mi autory a překladateli i na
další otázky související s lite-
rární činností

Řešení problémů nastíněných v tomto článku se dnes ještě
nemusí zdát příliš naléhavé, ale není právě proto teď vhodná do-
ba na to, abychom se nad nimi v klidu zamysleli?

ASTRONAUT

Astronaut se vrátil plný tajemství, od blavy až k patě nasaáknutý nekonečnem. Byl osm let v kosmu, daleko za hranicemi Sluneční soustavy, v poměrně příjemné lodi. Pohyboval se pomalu jako ryba v akváriu a ochutnával překvapenýma očima tajemství prostoru. Vrátil se, speciálními nůžkami mu rozstříhli skafandr, sejmulí helmu a nakonec ho uzavřeli do hermetické dezinfekční komory, aby zničili případnou nákazu neznámého původu.

"Přináším neocenitelnou informaci," ozval se z kloubí komory.

"Ale to, co jsem tam viděl, řeknu jen těm nejvyšším!"

Když skončily tíživé měsíce izolace, astronaut se setkal s prezidentem Materialistického státu. Ten ho přijal ve velkém rudém salonu se stovcovicím pavoukem, který svítil ve středu pokoje.

"Co jste tam viděl?"

"Viděl jsem Boha."

Obě věty padly se stejným napětím; odpověď však vyvolala tak dramatické ticho, že pavouk pod stropem mrknul, jako by i elektrická síť byla tímto výrokem dotčena.

Prezident zakašlal, nervózně si promnul ruce, párkrát zabubnoval prsty na desku stolu a s tvrdostí soudce, vynášejícího trest smrti, se zeptal:

"Jste si úplně jist tím, co říkáte?"

"Absolutně, pane prezidente."

"Uvědomujete si důležitost této informace?"

"Ano, uvědomuji."

"Chápete přece, že kdybychom to oznámili, vznikla by panika a náš systém by se s rachotem rozpadl. Proto-nic jste neviděl!"

"Ale..."

"Nic! Rozumíte? Nic jste neviděl! Bůh není, n e u ů ř e n býti!"

Prezident Materialistického státu si sedl ke svému stolku, ze zásuvky si vyndal papír s emblémem ve tvaru dvou pracovních předmětů a dal ho astronautovi.

"Prosím," řekl suše. "To je šek na deset milionů. Odpočítejte si a zapomente. V opačném případě...-co s vámi, nechtěl bych přetvářet váš rozek."

Astronaut si vzal papír, vojensky zsalutoval a odešel.

O dva dny později se tajemným způsobem objevil u prezidenta Idealistického státu. Stařík, oblečený v bílém, ho přijal v salonu s mnoha starými obrazy a holubem barvy ryže, který visel u stropu. V jeho zobáku se mihotala snítka naděje.

"Jak ses měl, cestovateli?"

"Velmi dobře, pane prezidente."

"Viděl jsi Ho?"

"Koho, pane prezidente?"

"No přece..."

"E He, neviděl."

"Jak to?"

"Protože neexistuje."

Když stařík uslyšel ta slova, zhluboka vydechl, holub uhasel svou snítka a vše se octlo v pološeru, i obrazy.

"Co jsi to řekl, cestovateli?"

"Že neexistuje, pane prezidente."

Stařík se zamyslel nad důsledky tak absurdní, bláznivé informace.

Dospěl k závěru, že je to nepodložené tvrzení, ale aby předal oficiální Velké Kopie (národ je tak zvědavý) daroval astronautovi papír s natištěnou klasickou lyrou, obklopenou rojem lístků.

"Vem si, statečný objeviteli!", řekl, když mu podával papír. "Zapomen na to, co jsi mi tu řekl a těš se zaslouženým odpočinkem. Určitě uvidíš Boha při své příští cestě."

Astronaut se rozloučil poklonou plnou úcty a opustil salon s obrazy a holubem.

O několik dní později, jako vždy inkognito, navštívil prezidenta Státu peněz. Ten ho přijal v hale s klimatizací, vybavené interkomunikátory s panoramatickými obrazovkami. U stropu, pod bronzovou klenbou plnou tajemných mechanismů, svítilo chromné zlaté S přetáté dvěma pruhy ze stejného materiálu.

"Dovolte mi, abych vám blahopřál," řekl prezident. "Jste hrdinou celého lidstva!"

"Děkuji, pane prezidente."

"A jakpak se má náš pan Bůh?"

"Cítí se dobře. Necháává vás pozdravovat."

Prezident Státu peněz si zamnul ruce a zapálil si cigaretu.

"No...ajak vypadá? Představuji si ho jako nekonečnou krásu: Bílý jako šitřenka, zlatý jako klasy pšenice..."

"Nic takového, pane prezidente."

"Co tím chcete říci?"

"No...když...to je tak, že...vlastně..."

"Tak k věci!"

"Dobře, pane prezidente! Bůh je černý!"

"Černý? Řekl jste černý?"

"Ano, pane prezidente. Černý a nekonečný jako celý svět."

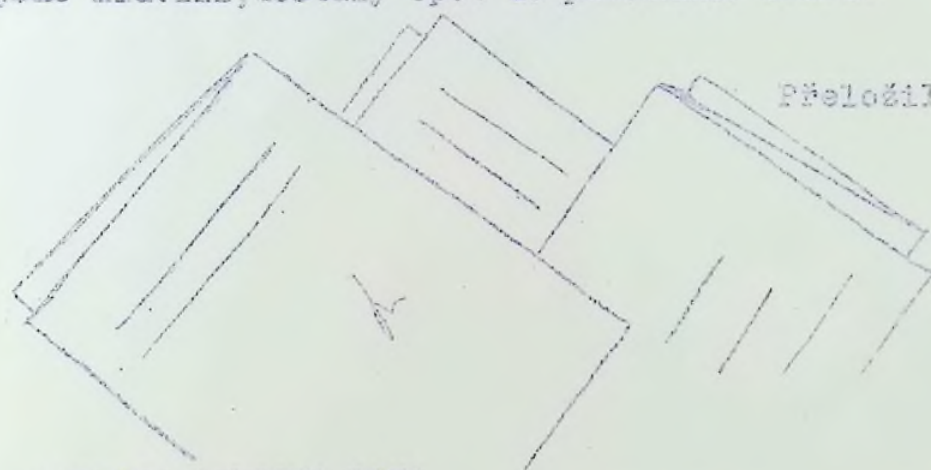
"To mi v mé zemi neříkejte! Uvědomujete si jistě, že tato zpráva by mohla způsobit nepokoje v mnoha městech."

"Říkáje to, prezident Státu peněz podepsal papír, seplněný čísly, a podal ho astronautovi."

"Prosím!", řekl. "A tamto už nezpůsobí žádné problémy! Už se to nikdo nedozví. Jasně? Máme přece taková křesla, jejichž opěradla skrývají tisíce voltů!"

"Jistě," odvětil astronaut. "Děkuji mnohokrát."

Rozloučili se silným potřesením rukou. A tím se věci, o kterých jsme jsme mluvili, dostaly opět do původního tvaru.

Přeložil Jar. Olše, jr.

ALFREDO CORDONA PENA

Kostarický básník Alfredo Cordona Pena se narodil v roce 1917 v San José. Od roku 1948 žije v Mexiku, kde píše i publikuje své knihy. Napsal velké množství básní, ale i esejí, divadelních her a povídek. Je jedním ze zakladatelů science fiction literatury v zemích střední Ameriky.

Schopnost číru

Kosmická loď se otáčela za otáčkou pohybovala po geocentrické dráze a kapitán vysvětloval svému zástupci a jedinému členu posádky teorii vyhledávání rozumných bytostí.

"Technika je samozřejmě důležitá. Ale může být i brzda v rozvoji civilizace. Najdeš-li na planetě továrny, začni sledovat jejich dělníky. Vyber z nich nejlepší zástupce a prověř, zůstane-li u nich možnost dalšího vývoje. Rozumné bytosti musí být schopny bystře chápat i požívat se. Jestliže tyto vlohy nemají, nepomůže jim žádná technika. Vynech. Chápeš?"

"Chápu", vzdychnul pomocník. Před návštěvou každé planety musel vyslechnout řadu kapitánových poučení, i když většinu jich znal už nazpaměť.

Jak to vypadá tady, zjistí průzkumná sonda...

Leška Čikov, přesněji Alexej Nikolajevič Čikov, neboť ani velmi mladého kandidáta věd se nehodí nazývat leškou, měl od samého rána špatnou náladu. Přístroj nepracoval a tak nezbyvalo než systematicky, jeden po druhém, prozkoumat všechny obvody. A za okny bylo jaro. To se dá jen buď nadělat a zhořet, nebo provádět úchvatné pokusy. Ale sedět celý den s testovacím přístrojem v ruce - příšerné.

Jaro se dralo do pokoje. Okno bylo otevřené a kovová žaluzie byla vytažena až nahoru. Nikdo se nad tím nepozastavil. přestože plnila i funkci ochranné sítě. Překážela ale při práci s všechny překážky se mají odstranovat.

Alexej Nikolajevič, nebo prostě Alexej (tek můžeme říkat dokonce i kandidátu věd), zdvihl hlavu od dalšího, úplně dobrého bloku a uviděl podivnou bytost, která se vznášela nad stolem. Byla to dívka; vysoká asi dvacet centimetrů, s nádhernými zlatými vlasy a trávově zelenými očima. Lehounké šaty skrývaly její postavu. Dívka se usmívala.

"Poznal jsi mě?" zeptala se. "Jsem víla ze staré pohádky. Přiletěla jsem se podívat, jak žijete vy, lidé, a potom se zas vrátím ke svým sestrám na zelené paloučky."

"Pochopitelně, poznal", přitakal Alexej. Přitom se obrátil od víly, zvedl sluchátko domácího telefonu a vytlačil číslo.

"Jurij? Tady Čikov. Viděl jsem tvůj poslední model. Paráda! Co říkáš - že není hotov? Blázníš? Nech té komedie, vždyť létá u mně v pokoji!"

"Jsem víla z pohádky...", lítostivě podotkla létající kráska.

"Ty jsi rádiem řízené zařízení z dílny mého přítele Smirnova", nepodobil její hlas Alexej a pak znovu zakřičel do sluchátka:

"Tak ty nepřisnáváš, že je to tvoje práce? Nu dobře, přijď!"

Že tu nic nebude? Uvidíme. Háček je v tom, Juročko, že můj pokoj se dá lehce zavřít a ty nastadiš model přivolat...

Víla se blížila k oknu, ale Alexej ji předběhl a apustil žaluzii. Potom zdvihl bezvládně, na podlahu spadlé tělo a spokojeně se usklíbl, vidouc, že napříč tropem vede šev...

V kosmické lodi panovala malomyslnost. Kapitán nařídil bezodkladně startovat.

"Možná by to chtělo ještě jeden pokus", zkoušel ho komandér.
"Taková slibná planeta, jejíž nejstarší město je zajištěné, ale
jsme se se sondou v něm zacyklili."
"Sonda byla v pořádku. Na její transformaci ve vílu jsme
vydali příliš mnoho energie. Bojím se, že palivo nemusí stačit
na zpáteční cestu. Tato planeta není perspektivní. Už se tu
odnaučili divit."

Tou dobou se v laboratoři skláněli Alexej s Jurijem nad
otevřenou sondou. Prohlíželi si její zařízení, vzdychali v
rozčilení se chytali za hlavy a jejich údiv neznal mezí.

Přeložil Jaroslav Kašpar

Seminář o fanzinech

Rostoucí počet vycházejících fanzinů vedl koordinační
komisi k myšlence uspořádat speciální seminář, zaměřený právě
na otázky spojené s vydáváním fanzinů. Proto ve dnech 20.- 22.9.
1985 pořádá SFK Slaný společně s koordinační komisí 1. seminář
o fanzinech. Podrobné informace budou v nejbližších dnech zaslány
jednotlivým klubům. Samotný program se teprve upřesňuje, měla by
se v něm však objevit přibližně tato témata:

- právní náležitosti vydávání fanzinů
- přehled rozmnožovací techniky
- historie fanzinů u nás i ve světě
- nabídka a přetiskování povídek a překladů
- grafické a ilustrátorské možnosti
- specializované fanziny

Jednání by se rovněž měli zúčastnit hosté z řad profesionálů
(L. Dvořák, I. Železný). Účastníci by též měli shlédnout premiéru
prvního kufříkového pořadu. Součástí by měla rovněž být výstava
fanzinů. Během jednání se najde jistě také dostatek času na
kulturní besedy o dalších otázkách, např. využívání prací fanů
(povídky, překlady) v oficiálních časopisech, práce s mladými či
začínajícími autory a překladateli, možnosti vydávání oficiálního
časopisu, vyhlášení soutěže o nejlepší fanzin aj.

POSLEDNÍ KONCERT

/J. Kašpar/

Petr Sýkora vyťukal na terminálu zadávaná data, uvažil si kafe a posadil se za pracovní stůl, kde měl noviny s obsahovým zpravodajstvím o všednějším utkání jeho oblíbené Sparty. Se čtením nemusel pospíchat, protože ENIAC II /tak ho nazval šertan jeden z programátorů a už mu to zůstalo, ačkoli měl své označení - XWR 0914 / pracoval úplně samostatně. Ostatně co byste mohli čekat od počítače. Navíc právě jeho minulost byla dost zajímavá; tradovalo se, že původně byl určen a také pracoval ve speciálním výzkumném ústavu kde se nejlepší světoví odborníci v něm snažili důmyslnými programy vzbudit něco, co by aspoň primitivně připomínalo lidský duch, cit, fantazii, schopnost rozhodovat se/ne rychle - to už umí každý počítač - ale z vlastní iniciativy a často třeba nečekaně, ba i nesmyslně. Zkrátka snažili se stroj s anonymním označením XWR 0914 naučit to, čím se člověk liší od všeho živého na Zemi. Chtěli vytvořit počítač "k obrazu svému". Co si od toho slibovali nikdo neví. Ví se jen, že úkol byl nad jejich síly a zlí jazykové ukazují na to, jak si už položílní programátoři oddechli, když "toho idiota" nakládali na stěhovací vůz a kamsi odváželi. Vlastně ne kamsi. Ekonomové usoudili, že fungující počítač práce nemůže zahálet, a tak v ústavu, kde pracoval Petr Sýkora nacpali jeho superpaměti vojenskými údaji s označením PŘÍSNĚ TAJNĚ. Od té doby začal XWR 0914 řídit veškeré vojenské operace ve velké válce Země - Sirius B.

Petrovi zaštenému do novin se najednou zatažilo před očima a když se vzpomínal z úleku poznal dvě dětské ruce, které je zakrývaly.

"Fu, tyš mě ale vylekal, Dalibore! Kdo tě sem zase pustil?" usmál se. "Máma není doma?"

"Ne" šklebil se pobaveně Sýkora-junior.

"Aha" povzdychl si otec, "a co teda chceš?"

"Celkem nic," odpověděl Dalibor "jenom bych cvičil raději tady u tebe. Doma je mi smutno." dodal onlůvň.

"Ale klidně, mně to nevadí..." souhlasil Petr. Syn hrál na housle už od pěti let a podle mínění odborníků to byl talent s velkým T, což Petra těšilo.

Malý virtuos vytáhl svůj nástroj a začal hrát. Jeho táta už ani nepředstíral že ho poslouchá... Ze sportovních zpráv jej, dnes už podruhé, vytrhla jedna z kontrolak systému obrany Země. Navyklym pohybem se chystal bleskově sáhnout po tlačítku komunikátoru horké linky, ale jeho ruka se zastavila v půlce cesty. Přesněji řečeno, zastavila ji rudá záře dalších kontrolak, bláznivě se rozsvěčujících na panelu. Kvílení sirény ani nevnímal. Asi jsem zešlél, pomyslí si a otřel rukou zpocené čelo. Tolik poruch najednou! To přece není možné!!

Zbytečné starosti o své zdraví si mohl odpustit, kdyby znal skutečné příčiny katastrofální situace.

Po prvních tónech Daliborových houslí se začalo v nitru Eniacu cosi dít. Proudý v integrovaných obvodech protékaly jinak než by měly, mezi dosud nesouvisejícími prvky začaly existovat vazby. Snad to způsobilo zvukové vlnění, ale Eniac tím pádem vnímal hudbu. Naplňoval si jí všechny operační paměti, hlídal z ní každý tón, okamžitě vymýšlel nové a nové variace a cpal si je do superpaměti, jen aby mu nic neuteklo. O vojenské údaje s visačkou **PŘÍSNĚ TAJNĚ** se nestaral...

Petr nechápal zcela nic. Vytřeštěnýma očima sledoval řídicí panel, kde svítily úplně všechny kontrolky. To znamenalo, že ochrana Země prakticky zmizela. Sál byl naplněn tklivou hudbou komponovanou Eniacem... Na obrazovce radaru se objevily první pozitronové rakety ze Síria. Lidstvu zbývalo ještě šest minut života...

PARCON'85

Snad jen kalendářní nepravidelnost brání tomu, aby se sci-fi-táv rok začínal a končil PARCONem. Tak velký význam má tato akce, pořádaná letos /19. - 22.4.1985/ sci-fi klubem Pardubice již počtvrté.

Podle toho jak kdo přijel, byl mu také předán veškerý materiál /vstupenky, lístky na oběd.../, popřípadě byl i ubytován. Rovněž na nohama tak vpádl do víru zajímavých pořadů /počítačové hry, besedy, filmy.../, jenž po večeři v menze vyvrcholil audiovizuálním pořadem MOZEK skupiny PROGRESS 2, konaný spolu s výstavou K. Saudka v kině Svět. Jeho sál pak téměř všichni využili na sledování francouzských filmů "Nebe nad hlavou" a "Pifipírko". Program dále/to už po půlnoci, tedy v sobotu/ pokračoval videofilmy na koleji.

Možná proto přišel někomu vhod opožděný začátek programu hlavního dne setkání - soboty. Úvodní přednáška O. Neffa: "Dílo E.R. Burroughse" se totiž konala v jiné posluchárně než bylo původně plánováno, a tak již znervóznělý autor pak velmi rezolutně odmítl ty, co přišli ještě později a vykásal je ven. V přednáškovém dopoledni potom pokračoval J. Veis svým příspěvkem sice bez konkrétního názvu, ale zajímavě pojednávajícím o sci-fi všeobecně. Posluchárna VŠCHT opět zažila něco, co se asi jen tak nevidí. Žádostiví posluchači seděli na schodech nebo i stáli! Až se pokračoval program v podstatě podle plánu, zatímco dále začala celá série změn, takže jsme mnohdy nevěděli co bude následovat nebo který ze tří souběžných pořadů navštívíme. Tyto nenadálé změny byly asi to nejzávažnější, co jsme mohli organizátorům vytknout.

Po přestávce na oběd/stejně dobrý jako ostatní strava/

následovaly ukázky z kreseb K. Sauske i s komentářem. Součas-
ně probíhal i audiovizuální pořad SFK Opava - "Dialog přes
staletí". A když Ivo Železný zhodnotil uroveň parconských po-
vídek a poradil mladým autorům, přišli na řadu zahraniční
hosté. Nejprve nás Adam Hollanek se svým kolegou seznámili
s fandomem v Polsku a jejich celostátním fanzinem "Fantasty-
ka" a potom nám stálý účastník PARCONu Erick Simon pověděl
něco o úspěších sci-fi v NDR.

Následně se osazenstvo sálu rozdělilo na dvě části. Jed-
na sledovala amatérské láma filmy a druhá zas přednášku
Dr. Jakaše o zajímavostech z geologie. Ale to, na co všichni
čekali, vrchol programu, teprve přišlo. Došlo totiž na vyhlá-
šení všech výsledků vaškých soutěží ve sci-fi ze uplynulý
rok.

Po večeři už program pokračoval akcemi více - méně zábav-
nými /počítačové hry, videofilmy, filmy, SF divadlo, .../
z nichž obsahem asi trochu vybočovala informace J. Olši o Euro-
conu, Hungaroconu a Polconu, konané ale jinde a jindy než by-
lo naplánováno na programu.

Neděle pak pokračovala ve znamení dražby, organizované
V. Veverkou stejně jako sobotní burza na VŠCHT.

Na závěr můžeme konstatovat, že kromě plakátů a získa-
ných knih si z Pardubic odvážíme i pěkné zážitky a sčkolí všech-
no neklapelo tak, jak bychom si my i organizátoři přáli, těší-
me se už dnes na PARCON 86.

NAROZENINY SFK

Není to tak dlouho, co jsme oslavili roční výročí založení
našeho sci-fi klubu. Právě k této příležitosti jsme pořádali již
druhý SF odpoledne.

V úvodu jsme si připomněli naši "minulost", tedy akce, které
jsme za rok stačili zorganizovat (promítání filmu, SF odpoledne,
první čísla časopisu SLAN, ...). Dále jsme si přečetli sci-fi
povídka Michaela Moorcocka "Děbelská imunita". Po povídce přišlo
vyprávění o Parconu, kterého se zúčastnili čtyři naši členové.
Uslyšeli jsme také několik hudebních ukávek z filmu Metropolis.
Akce končila "výhledem do budoucna", ve kterém jsme se dohodli na
vydávání dalších čísel fanzinu, pořádání semináře o fanzinech,
vlastní tvorbě a překladech.

SUPERNOVY

Jak jste si již možná všimli v minulém čísle našeho časopisu, na této stránce jsme krátce představili spisovatele sci-fi J. A. Zajdela.

Dnes vám v této rubrice přiblížíme Raye Bradburyho.

Ray B r a d b u r y se narodil roku 1920 v americkém městě Waukegon ve státě Illinois. Už od mládí kital dobrodružnou literaturu a to se promítlo do stylu jeho děl. Své povídky publikoval pod různými jmény v časopise, který sám řídil i vydával pod názvem Futuria Fantasia.

Ve 40. letech, kdy se jeho práce začaly objevovat v renomovaných časopisech, začal Bradbury studovat autory tzv. "hlavního proudu" - E. A. Poesa, E. Hemingwaye - a pozvolna v něm dostávaly reálný obraz náměty i prostředí v nichž se jeho mysl cítila jako doma: psychologicky podbarvený horror. Tento osobitý námět mu vydobyl uznání kritiky i zájem čtenářů.

Bradbury se často odchyluje od praxe svých kolegů. Patří k těm, kteří jsou zaujati několika základními motivy a celý život se k nim vrací. U Bradburyho je to především zájem o marné situace lidí, promítnutý do prostředí cizích světů, snů a kouzel. Jeho dvě vrcholná díla "Marsčanská kronika" a "451° Fahrenheita" patří k aktuálním dílům; neboť konkrétní společenské podmínky, které jsou v nich obsaženy dosud trvají.

Některá další díla: "Ilustrovaný muž" (1951)
"Automaty pro radost" (1964)
"Dlouho po půlnoci" (1976)

M a r t e n s k á k r o n i k a
(čtyřlístek z knihy)

May Gredbury

Na Marsu se píše rok 1999. Máhle zachvátili Martěany hystérie z přistání Pozemšťanů. Všichni tyto návštěvy očekávají, ale je to strašně čekaní. Když jedného dne přiletí, nikde je nevidě. Jako by se návštěvy z kosmu byli zvyklí! Pozemšťanům je to až záhadné. Všichni je posílají k dalším lidem a každý je více ohladě. V domě u pana Lili mají vyplnit formulář o přistání. Mění se podivně! Dostali červený klíč od chodby, na jejímž konci mají přezpat, tedy vošli:

Vtáhli se chodbou v kolmém světle tichého nápoledce. Přiblížili k vyloštěným otříděným dveřím a otevřeli je zařezaným klíčem. Vstoupili, zavřeli dveře a stažili se.

Stáli se v prostorné hale zařízené sluncem. Našli i ženy tam se oděly a stály se jako kaveřičky po skupinách vatoje. Když zavřeli dveře, ohladili se na čtyři muže v uniformě.

Jeden Martěan postoupil kupředu a uklonil se. "Jsem pan Hur".
Hohl.

"A já jsem kapitán Jonathan Williams z New Yorku ze Země," řekl kapitán lhotejně.

V ten okamžik hale vybuchla!

Celé stavení se otřásalo výkřiky a voláním. Lidé se vyřítili vpřed, radostně oběhali a výskali, poráželi stoly, srovnávali se a bláznivě jákali kolem čtyř Pozemšťanů, zasnili se jich a hbitě si je vyndavili ze zrcadla. Dostkrát oběhali kolem, šestkrát ze mohutného víření, zpěvu a pokračování oběhali slavnostním pochodem dál.

Pozemšťany to tak dokonale onřáčilo, že teprve když se kynáceli na ramenu celou minutu, dali se do smíchu a začali jeden na druhého pokřikovat:

"Hepla. Tohle už za něco stojí".

"Tohle je ono, pánové! Hup! Hup! Hurá!"

Krkali významně jeden na druhého. Tleskali rukama nad hlavou. "Ho!" "Hurá!" křičel dav.

Pesadili Pozemšťany na stůl. Křik ustal.

Kapitán měl co dělat, aby zadržel slzy. "Děkuji vám. Už dost, už dost."

Vyprávějte nám o sobě," navrhl pan Uuu.

Kapitán si odkašlal.

Když vyprávěl, obecenstvo vzdychalo obdivem a nadšením. Představil jim posádku. Každý člen posádky řekl pár slov a byl zavalel bouří potlesku.

Pan Uuu poklepal kapitánovi na rameno. "Je to milé, když člověk zas jednou vidí nějakého krajana ze Země. Já jsem taky ze Země."

"Co jste to povídal?"

"Je nás tu spousta ze Země."

"Vy? Ze Země?" Kapitán ustrnul. "Je to možné? Dostal jste se sem v raketě? Copak se meziplanotárně létá už celá staletí?" V hlavě mu zaznělo zklamání. "Odkud - z které země jste?"

"Z Tuiereolu. Dostal jsem se sem duchem svého těla, už dávno."

"Z Tuiereolu." Kapitán opakoval to slovo jako ozvěna. "Tu zem neznám. A co to má být s tím duchem těla?"

"A tadyhle slečna Rrr, ta je také ze Země, že ano, slečno Rrr?"

Slečna Rrr přikývla a na tváři se jí objevil podivný úsměv.

"A pan Fww, a pan Qqq a pan Vvv, ti všichni také!"

"Já jsem z Jupitera," prohlásil jeden muž důležitě.

"Já ze Saturnu," řekl jiný a oči se mu počouchole leskly.

"Jupiter, Saturn," mumlal si kapitán a dědivem zamrkal.

Rozhostilo se naprosté ticho. Lidé postávali kolem nebo seděli u stolů, které byly na hostovní tabuli podivuhodně prázdné.

Zluté oči jim žhnuly a pod lícními kostmi měli temné stíny. Kapitán se teprve teď všiml, že v místnosti nejsou žádná okna.

Světlo jako by prostupovalo stěnami a byly tu jen jedny dveře. Kapitán si teprve teď toho všiml a bezdůvodně vzrušil. "Tehle mě máte. Kde na Zemi leží Tuiroa? Je to blízko Ameriky?"

"Co je to Amerika?"

"Vy jste nikdy neslyšel o Americe? Říkate, že jste ze Země, a tehle novitu?"

Pan Uuu se zlostně vypjal. "Na Zemi je jen moře, nic než moře. Ne- ní tam ani kus pevniny. Já jsem ze Země a vím to."

"Počkejte." Kapitán se posadil. "Vždyť vy vypadáte jako pravý Mar- šan. Žluté oči, tmavé pleť."

Kapitán se obrátil na pana Uuu, pak na pana Wuu a Zzz a na pana Mnn a Hhh a Bbb. Viděl, jak se jim žluté oči ve světle rozšiřují a zužují jako rostoucí a ubývající měsíce. Nakonec se obrátil k se- sídce a zachmuřeně se na ně zahleděl.

"Uváděnujete si, co tehle znamená?"

"Co, pane kapitáne?"

"To není vůbec žádná oslava," odpověděl kapitán nevrně. "To ne- ní žádný basket. To nejsou zástupci vlády. To není společnost, kte- rá nám měla na uvítanou připravit příjemné překvapení. Podívejte se jim na oči! Rozlechněte, co říkají!"

Nikdo ani nedýchal. Jenom tu a tam se v těsné blízkosti zablesklo bílým oči.

"Veď už ja mi je znám, - " kapitánův hlas začal odkudsi zdaleka, "proč nám všichni dávají lístečky a předávají si nás jeden druhému. až jsme se dostali k panu Lll a ten nás poslal chadkou a dal nám klíč, abychom si otevřeli a zase zavřeli. A teď jsme tady ...

"Kde jsme, pane kapitáne?"

Kapitán vydechl: "V bláznovci."

INDIANA JONES A SVATINĚ ZAHUZE /Indiana Jones and the Temple of Doom/ režie: S. Spielberg kamera: D. Slotenko hraji: E. Ford, E. Capshaw, D. H. Quan, a další Produkce: A. Lucasfilm Ltd U.S.A.

Tento nový film dvojice Lucas-Spielberg, uváděný v současné době v USA, představuje smělého archeologa (známého z filmu "Raiders of the Lost Ark") spolu se svými přáteli, kabaretní zpěvačkou Willie Scott a dvanáctiletým hláskovým chlapcem Shorten Roundem. Příběh sleduje odvážnou trojici na cestě od temných uliček Šanghaje až do vznošeného paláce maharadži, kam se dostanou při hledání svatého kamene Sivalinga, jenž chtějí získat pro obyvatele malé hinduské vesky, kteří se stali jejich hostitely po ztroskotání letadla při útěku ze Šanghaje.

NEKONČÍCÍ SE HISTORIE /The Neverending Story/ režie: W. Petersen kamera: J. Vacano hraji: N. Hathaway, B. V. Oliver, T. Stronach, M. Gnu, a další Produkce: RFW 1984

Evropa, sahající "Hvězdnými válkami", příhodami Indiana Jonese, a tvorbou typu E.T. započala protiútok. T. barvách starého kontinentu vystupuje západoněmecký režisér W. Petersen. "Nekončící se historie" je filmová podoba bestselleru Michaela Endega, stejnojmenné knižky, stavěné na starých bájích a legendách /vydáno v NSR a přeloženo do 27 jazyků/

Malý nesmělý chlapec začíná číst staré černokněžnické knihy. Tak se dostává do světa fantazie, kde žijí rovně podivná stvoření. Tomuto nádhernému světu hrozí ale zánik. Kdo že může fantazii zachránit? Samozřejmě děti. Bastián, který začíná příběh čtením knihy v tajnosti na zaprášené půdě, a Atreyu, jeho přítel v tomto světě. Nakonec se po různých dobrodružstvích podaří chlapcům čarovný svět zachránit.

Petersen chce podle svých slov tímto dílem začít novou éru evropských filmů. Myslí však především na úspěch v anglo-amerických zemích - tři hlavní hrdinové jsou americké děti. Film byl nejprve natočen (mnohé scény v ateliérech G.L.) v anglické verzi a teprve později nadabován do němčiny.

Autor předlohy ale tvrdí, že film je příliš komerční a nebude mít takový úspěch jako kniha. První týden jeho promítání v NSR jej však shlédli téměř milion diváků!

(podle časopisu Fantastika
napsal J. Kašpar)

V druhé polovině roku 1985 by se na pultech našich prodejen měla objevit řada knih z tematikou sci-fi. Upozorňujeme vás zejména na následující tituly:

K. Vernegut: Slizny z Titanu
Román známého amerického autora SF.

K. Bulvyčov: Alenka z planety Země

Dohlednoství dívky z 21. stol. mezi podivuhodnými bytostmi na podivuhodných planetách (pro mladší čtenáře)

Ch. Mullin: Převrát se anglicku
Anglie v roce 1989

A. Běljaev: Poslední Atlantida
Hlava profesora Davelka
2 romány známého autora SF.
1. část z připravovaného třídílného cyklu jeho prací.

K. Bulvyčov: O sto rokov předtím (slov.)

Další příběhy hrdinky Alice

K. Frühauf: Stromy (slov.)
Fantasticko-detektivní příběh z konce tohoto stol.

antologie: Duhová křídla
Výbor z povídek jugoslávských autorů SF.

antologie: Hledání budoucího času
Výbor povídek nejlepších autorů SF
(R. Bradbury, I. Asimov, A.C. Clark, S. Lem, C.D. Simak, B.W. Aldis, J. Wyndham aj.)

antologie: Návrat na planetu Země
Antologie české a slovenské SF-2.
část (1. díl - Stalo se zítra)

M. Hannä: Expedice Elan
Literární předloha známého filmu
Akce Bororo

V. Šefner: Skrovný genius
Kniha obsahuje soubor autorových povídek, novel i poslední román
Chyše dlužníka

L. Dilov: Promarněná šance
Román nejvýznamnějšího bulharského autora SF.

A. a E. Struzickij: Miliardu let před koncem světa
Tři novely známých autorů SF.
Miliardu let před koncem světa,
Obydlený ostrov, Dravci mého století

Do konce roku by měly vyjít dále tyto knihy:

L. Szalai: Zapomenutý vesmír
L. Souček: Hippokratův slib
A. Tolstoj: Aelita
antologie: Riziko nesmrtelnosti

K. Bulvyčov: Mimoszemšťané v Guslaru
Jevtušenko: Jahodový váj
J. Weiss: Nože času
O. Neff: Vejce naruby

SLAN - časopis pro vnitřní potřebu SFK Slaný. Neprodejné! Zdarma!
Redakční rada: Irena Blažková, Jaroslav Kašpar, RNDr. Ladislav Peška,
Radka Vintřochová

Na přípravě čísla dále spolupracovali: P. Brázda, I. Kujec, M. Novák,
Z. Šmahelová

Náklad 40 výtisků, vyšlo v květnu 1985, 15 stran, 3. číslo

